

Sygn. akt II CSK 25/14

POSTANOWIENIE

Dnia 3 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku B. M.
przy uczestnictwie I. M.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w S.
z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt I Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i przyznaje adwokatowi P. N. od Skarbu Państwa - Sądu
Okręgowego w S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł
powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce
postępowania z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła swój wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na przesłankach określonych w art. 398⁹ §1 pkt 1 i 4 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy - ustalonym przez sąd drugiej instancji - stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, nie publ.).

Skarżąca upatrywała istotnego zagadnienia prawnego w konieczności sprecyzowania, jakie okoliczności wpływają na ocenę przyczyniania się małżonków do powstania majątku wspólnego w różnym stopniu oraz jakie powody należy uznać za ważne, a tym samym uzasadniające ustalenie nierównych udziałów. Tak opisane wątpliwości nie spełniają kryteriów wymaganych dla istotnego zagadnienia prawnego. Sąd Najwyższy bowiem wypowiadał się już kilkakrotnie na ten temat, m.in. w postanowieniach z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 259/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 92, oraz z dnia 23 września 1997 r., I CKN 530/97, nie publ. Jeżeli zaś chodzi o kryteria wymienione w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 1989 r.,

III CZP 52/89, (OSNCPIUS 1990, nr 4-5, poz. 60), to sąd orzekający w sprawie przyjął w ustaleniach faktycznych, że do pogorszenia stanu rzeczy wchodzących w skład majątku wspólnego przyczynili się oboje małżonkowie, m.in. poprzez zaniechanie dokonywania stosownych napraw.

W odniesieniu do drugiej przesłanki, przyjęcia skargi do rozpoznania, tj. jej oczywistej zasadności, należy podkreślić, iż przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Oczywiste naruszenie powinno być rozumiane jako widoczna natychmiast, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z brzmieniem przepisów albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2012 r., III SK 11/12, nie publ.). Jednocześnie należy zwrócić uwagę na to, że zgodnie z art. 398³ § 1 pkt 2 naruszenie przepisów postępowania może stanowić podstawę skargi kasacyjnej tylko wtedy, gdy uchybienie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Skarżąca słusznie wskazuje, że rozstrzygnięcie co do wniosku o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym powinno zostać w rozstrzygnięciu wyrażnie wyartykułowane. Z uwagi jednak na to, że tok rozumowania leżący u podstawy zaskarżonego wyroku daje się odtworzyć na podstawie uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, uchybienie to pozostaje bez związku z wynikiem sprawy, a tym samym warunki oczywistej zasadności skargi nie zostały spełnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania nie zostały spełnione i orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

[aw]